

παιον ὁ ξερός; ἔκεινος τεγχίτης μισήτας τοὺς πρότερον ἀγαπωμένους. Ἐλληνας, δὲ εἶδε τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἡ κρωτηριασμένον! Τάφοι δισκιλίων ἐτῶν, οἱ τάφοι τῆς Λγίας Τριάδος ἥλθον ὡς ἡμές ἀλώβητοι, καὶ τριάκοντα καὶ πέντε μόνον ἐτῶν σήμετα κατεστράφησαν ἦδη!

Διὸς δύο ἔτι ἐλλείψεις ἔρυθρις δὲ δδηγῶν ξένους κάτοικος τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῶν ἀργαίων μνημείων καὶ διὰ τὴν ἐλλείψιν Μουσείου. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἀθλίας καταστάσεως τοῦ Γυμνασίου Πτολεμαίου, τῆς Ποικίλης Στοᾶς, τῶν περὶ τὰ ἀγάλματα τῶν Ἐπωνύμων, τοῦ μνημείου τοῦ Λυστράτους καὶ λ. πολλάκις ἐγράψαμεν καὶ πολλὰ εἴπομεν εἰς ὅτα μὴ ἀκουούντων. Περὶ δὲ τοῦ Μουσείου γκίρομεν ἀναγγέλλοντες ὅτι ὁ βασιλεὺς, μετὰ τοῦ Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τινῶν ἄλλων, ἐξῆλθε πρὸ τινῶν θυμρῶν εἰς διάφορα τῆς πόλεως μέρη ὅπως ἐκλέξῃ τὸν καταλληλότατον πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ Μουσείου τόπον. Ἐλπίζομεν δὲ δτὶ δὲν θέλουσι πάλιν ὑποβληθῆ τὰ διάφορα σχέδια τῶν ἀρχιτεκτόνων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Μονάχου. Ινα κριθῶσιν, ἀλλ' ὅτι ἐπιτροπὴ συγκροτηθεῖσα ἐν Ἀθήναις θέλει ἐκλέξει τὸ ἀριστον, ὅπως εὑρωσι στέγασμα τὰ διημέραι καταστρεφόμενα τῶν πατέρων ἡμῶν καιρούλια.

Διάφοροι τῶν Ἀθηνῶν κάτοικοι συνῆλθον αὐθορμήτως, οὗτως εἰπεῖν, πρὸς σύστασιν ἐλεύθερίας· καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα φαίνεται κατορθωτὸν καὶ ἡ προθυμία πάντων μεγάλη καὶ ἀξία παντὸς ἐπαίνου, τὸ δὲ συνδρομὴν εὐτελής, 12 δραχμῶν κατ' ἕτος, δὲν μὴ ἀπατώμεθα. Καιρὸς δὲ ποδείξωμεν εἰς τοὺς φέγοντας ἡμᾶς ξένους ὅτι γινώσκομεν νὰ συνεταιριζόμεθα πρὸς ωφέλειαν τῶν ἀναξιοπαθεόντων· διότι καὶ μεμονωμέναι ἐκάστου ἐλεημοσύναι, εἰς πολλοὺς μεριζόμεναι, μόλις καὶ ἐπὶ μικρὸν ἀναψύγουσι τὸν πάσχοντα, αὐταὶ δὲ αὐταὶ, εἰς κοινὸν ἔρχονται εἰσφερόμεναι, εἰσὶν ἀληθῶς λυσιτελεῖς. Οἱ δὲ τὴν πρωτοβουλίαν ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἔχοντες καὶ περὶ τούτου μεριμνῶντες ἐγέτεωσαν πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ τοῦ λουκιανοῦ·

« Καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοικύντας τινὰς ἀφορμάς, ἐπινοεῖν αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαρθίσουσι.»

Σ.

στηρίων καταγινωσκομένας ποιητὲς, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ ὑπουργῶν δικτεταγμένων, πρὸς δὲ καὶ νὰ χορηγῇ ἀμνηστείαν μόνοι ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων, ἐπὶ τῇ εὐθύνῃ τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἄρθρ. 40. Οἱ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπονέμῃ τὰ κανονισμένα παράσημα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ αὐτῶν νόμου.

Ἄρθρ. 41. Οἱ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κόπτῃ νομίσματα κατὰ τὸν νόμον.

Ἄρθρ. 42. Η βασιλικὴ χορηγία προσδιορίζεται διὰ νόμου· η δὲ πρὸς τὸν βασιλέα Γεώργιο τὸν Α'. εἰσησία χορηγία, ἐν ᾧ συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς πρώην Ιορίου Βουλῆς ψηφισθὲν ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων λιτρῶν στερελιγῶν, προσδιορίζεται εἰς ἐκατομμύριον καὶ ἐκατὸν εἰκοσι καὶ πέντε χιλιάδας δραχμῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο δέραται νὰ αδηνθῇ μετὰ δεκαετιαρίδης.

Ἄρθρ. 43. Οἱ βασιλεὺς Γεώργιος μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ παρόντος συντάγματος θέλει δώσει ἐνώπιον τῆς παρούσης ἔθνικῆς συνελεύσεως τὸν ἀκόλουθον δρκον·

« Όμηνος εἰς τὸ δινομα τῆς ἀγίας καὶ δυοσυσίου καὶ ἀδικιρέτου Τριάδος νὰ προστατεύω τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τῶν Ἐλλήνων, νὰ φυλάττω τὸ σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Ἐλληνικοῦ ἔθνους καὶ νὰ δικτηρῶ καὶ ὑπερχεσπίζω τὴν ἔθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀκραιβήτητα τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους.»

Ἄρθρ. 44. Οἱ βασιλεὺς δὲν ἔχει ἀλλας ἐξουσίας, εἰμὴ δοσας ἀπονέμουσι ῥητῶς τὸ σύνταγμα καὶ οἱ συνάδοντες πρὸς αὐτὸν ἴδιαίτεροι νόμοι.

Περὶ διαδοχῆς καὶ ἀτιθασιείας.

Ἄρθρ. 45. Τὸ Ἑλληνικὸν στέμμα καὶ τὰ συνταγματικὰ αὐτοῦ δικαιώματα εἰναι δικδοχικὰ καὶ περιέρχονται εἰς τοὺς κατ' εὐθείαν γραμμὴν γνησίους καὶ νομίμους ἀπογόνους τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', κατὰ τάξιν πρωτοτοκίας, προτιμωμένων τῶν ἀρρένων.

Ἄρθρ. 46. Μὴ ὑπάρχοντος διεκδόχου κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὥρισμένα, ὁ βασιλεὺς διορίζει αὐτὸν μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς βουλῆς διὰ τῆς ύγρου τῶν δέο τρίτων τοῦ δλου ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν καὶ διὰ φαρερᾶς ύπηροφορίας.

Ἄρθρ. 47. Πάς διάδοχος τοῦ ἐλληνικοῦ θρόνου ἀπαιτεῖται νὰ πρεσβεύῃ τὴν θρησκείαν τῆς ἀνατολικῆς ἀριθοδόξου τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας.

Ἄρθρ. 48. Οὐδέποτε τὰ στέμματα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀλλας οἰκαδόποτε ἐπικρατείας δύνανται νὰ συνενωθῶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς κεφαλῆς.

Ἄρθρ. 49. Οἱ βασιλεὺς καθίσταται ἐν ἡλικίᾳ κατὰ τὸ δέκατον ὅγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ συμπεπληρωμένον. Πρὶν ἡ ἀναστή τὸν θρόνον, δύμνει, ἐπὶ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1, 1864.

Ιδοὺ τὰ κατὰ τὴν 6. δεκαπενθυμερίκην τοῦ Σεπτεμβρίου ψηφισθέντα ἀρθρά τοῦ Συντάγματος·

Ἄρθρ. 39. Οἱ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χαρίζῃ, μεταβάλλῃ καὶ ἐλαττώνῃ τὰς παρὰ τῶν δικα-

παρουσίᾳ τῶν ὑπουργῶν, τῆς ἵερᾶς Συνόδου, τῶν ἐν τῇ πρωτεύοντῃ βουλευτῶν καὶ τῶν ἀλλων ἀνωτέρων ἀρχῶν, τὸν ἐν τῷ ἁρθρῷ 43 διαλαμβανόμενον δρον. Οἱ βασιλεὺς συγκαλεῖ τὸ πολὺ ἐντὸς δύο μηνῶν τὴν βουλὴν καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν δρόνον ἐνώπιον αὐτῆς.

Ἄρθρ. 50. Ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως τοῦ βασιλέως, ἐὰν δὲ διάδοχος ἦναι ἀνήλικος ἢ ἀπών καὶ δὲν ὑπάρχῃ ἀντιβασιλεὺς ἢδη ὠρισμένος, ἢ βουλὴ συνεστῶσα, ἡγέασα ἢ διαιτεῖν μέρη συνέρχεται: ἀνευ συγκαλέσεως τὴν δεκάτην, τὸ βραδύτερον, ἡμέραν μετὰ τὴν ἀποβίωσην τοῦ βασιλέως ἢ δὲ συνταγματικὴ βασιλικὴ ἔξουσία ἐνεργεῖται περὰ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ὑπὸ τὴν εὐθύνην αὐτοῦ μέχρι τῆς δρκωμοσίας τοῦ ἀντιβασιλέως ἢ τῆς ἀφίξεως τοῦ διαδόχου. Ἰδιαίτερος γόμος θέλει καρυούσει τὰ περὶ ἀντιβασιλείας.

Ἄρθρ. 51. Ἐὰν, ἀποβιώσῃ τοῦ βασιλέως, διάδοχος αὐτοῦ ἦναι ἀνήλικος, ἢ βουλὴ συνεστῶσα, ἡγέασα ἢ διαιτεῖν μέρη, συνέρχεται διὰ νὰ ἐκλεῖη διὰ φαρερᾶς ψηφοφορίας ἐπίτροπον* ἐπίτροπος δὲ τότε μόνον ἐκλέγεται, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τοιοῦτος ἐκ διεκθήκης τοῦ ἀποβιώσαντος βασιλέως, ἢ ὅταν δὲ ἀνήλικος διάδοχος δὲν ἔχῃ μητέρα μένουσαν εἰς τὴν χρησίαν της, ἥτις καλεῖται τότε εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ τέκνου της αὐτοδικαίως. Οἱ ἐπίτροποι τοῦ ἀνήλικου βασιλέως, εἴτε διεριθθῇ διὰ διαθήκης, εἴτε εἰκλεχθῇ ὑπὸ τῆς βουλῆς, ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι πολίτης Ἑλληνος τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος.

Ἄρθρ. 52. Ἐν περιπτώσει χρησίας τοῦ θρόνου, ἢ βουλὴ, συνεστῶσα, ἡγέασα ἢ διαιτεῖν μέρη, συνερχομένη ἐκλέγει διὰ φαρερᾶς ψηφοφορίας προσωρινῶς ἀντιβασιλέαν πολίτην Ἑλληνα τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος τὸ δὲ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐνεργεῖ ὑπὸ τὴν εὐθύνην τοῦ ὄντος τοῦ ἔθνους τὴν συνταγματικὴν βασιλικὴν ἔξουσίαν μέχρι τῆς δρκωμοσίας τοῦ ἀντιβασιλέως* ἐντὸς δύο μηνῶν τὸ βραδύτερον ἐκλέγονται: ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἴσαριθμοι τῶν βουλευτῶν ἀντιπρόσωποι, οἵτινες, εἰς ἐν μετὰ τῆς βουλῆς συνερχόμενοι, ἐκλέγονται τὸν βασιλέα διὰ τῆς πλεινούησίας τῶν δύο τρίτων τοῦ ὄλου.

Ἄρθρ. 53. Ἐὰν δὲ βασιλεὺς λόγῳ ἀποδημίας ἢ νόσου κρίνῃ ἀναγκαῖαν τὴν σύστασιν ἀντιβασιλείας, συγκαλεῖ πρὸς τοῦτα τὴν βουλὴν καὶ προκαλεῖ διὰ τοῦ ὑπουργείου περὶ τούτου εἰδικὸν νόμον. Ἐὰν δὲ βασιλεὺς δὲν ἦναι εἰς κατάστασιν νὰ βασιλέψῃ, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον συγκαλεῖ τὴν βουλὴν, αὕτη δὲ, ἐὰν διὰ πλειορυθμίας τῶν τριῶν τετάρτων τῶν ψηφοφορησάτων ἀραγγωρίου τὴν ἀράγκην, ἐκλέγῃ διὰ φαρερᾶς ψηφοφορίας ἀντιβασιλέα.

(Ἐποκταυ 10 ἀρθρα.)

Τρεῖς ὑποψήφιοι εἰς τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἔθνοφυλακῆς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἔλεγον ἀπόλυτον πλειονψηφίσαν, οἱ Κ.Κ. Δ. Γρίβας, Σπ. Καραϊσκάκης καὶ Π. Κορωνίτος, ἐκλεχθέντες διὰ ψήφων 125, 105 καὶ 104. Οἱ βασιλεὺς θέλει ἐκλέξει ἐκ τῶν τριῶν κατά νόμον, ἢν μὴ ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογὴ διὰ τὴν γενομένην ἔνστασιν.

Τὴν δεκαπενθυμερίαν ταύτην τὰ πρωτικὰ τῆς ἔθνης Συνελεύσεως ἐπλουτίσθησαν καὶ διὰ γρονθοκοπημάτων. Ηἱ ἀντιπολίτευσις ἔζητε νὰ δικυροπῆ ἡ συζήτησις τοῦ συντάγματος ὑπὸ συζητήσεως τὰ περὶ ἀφομοιώσεως τῆς Ἐπτανήσου νομοθετικῆς καὶ διοικητικῆς πρὸς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδαν τούτου δὲ μὴ κατορθωθέντος μήτε διὰ κρευγῶν, μήτε δι' ἀπογραφῆσεως καὶ δικαιορυθμῆσεων, μήτε διὰ προσθήκης ζωηρῶν ἀκροατῶν εἰς τὰ θεωρεῖα, ἐξτριλούθει ἡ ταραχὴ ἐπὶ τέσσαρας διλοκλήρους συνεδριάσεις συζητουμένων τῶν τῆς ἀφομοιώσεως τέλος δὲ πάντων ἀπερασίσθη παμψηφεῖ ὅτι ἡ ἀφομοιώσεις ὑποκειμένη καὶ εἰς ἔξοιρέσεις, γενήσεται ἀπὸ 1 Ιανουαρίου 1865. Καὶ ἔπαθε μὲν ἡτταὶ ἡ μειονοψηφία ἀλλὰ δὲν ὄμολογει αὔτην, ὡς καὶ οἱ Αύστριακοι κατά τὸν ἐπιτάξιον πόλεμον αὐδέποτε ὀμολόγουσι τὰς ἡδίας ἡττας. Ἀλλως τε ἕκκνοποιήθη ἐκ τῶν προτέρων, ἐνεργήσασσα ζωηρᾶς ἐπιδείξεις ὑπὲρ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς τε μεταπολιτεύσεως, ὡς ὀνομάζουσιν αὐτὴν, καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. — Τῇ 28 Σεπτεμβρίου ἡ συνεδρίασις ἐλύθη ἀκριβῶς μετατελέσματος, μεταμεληθείστης τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ μὴ θεωρησάστης τὰ ἐν τῇ προτέρᾳ συνεδριάσει μεταφεύσαντα ὡς θρίαμβον αὔτης. Επειδὴ δὲ ἀπεγνώρησεν ἀθρόα, οὐδὲν ἀρθρὸν τοῦ Συντάγματος συνεζητήθη.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἀναγκώρησιν τοῦ πρίγκηπος Μορᾶ, κατέπλευσαν εἰς Πειραιά τέσσαρες ἡγεμονόπολες τῆς οἰκουγενείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου μετὰ δύο γυναικῶν, ἥτοι διὰ πρίγκηπος τῶν Joinville, δὲ δούς τῆς Μιλάκης μετὰ τῶν ἴδιων γυναικῶν, πριγκηπίσσων τῆς Βρασιλίας καὶ τῆς Νεαπόλεως, διὰ πρίγκηπος Κουνδὲ καὶ δούς τῆς Γαλλίας. Διατρίψαντες δὲ ἐν ἀθήναις ὅπτῶν ἡμέρας καὶ ἑτέρας 25 διαπανήσαντες εἰς περιοδείαν κατά τε τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Στερεάν Ἑλλάδα, κατέλιπον τὴν ἡμετέραν πετρίδαν ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρχαιοτήτων μέγαν ἐνθουσιασμὸν μαρτυρήσαντες, τὸ δὲ κλίμα, καὶ τοις ὑγρὸν τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἀγαπήσαντες, καὶ τὸν ἀκραίρην ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος ἔρωτα ἀκμαῖον, εἰ μὴ καὶ σφρόβοτερον ἡ προσταύ, συναπαγαγόντες. Οἱ πρίγκηπες ἀπῆλθον ἐντεῦθεν τὴν 26 Σεπτεμβρίου εἰς Κέρκυραν· διηνε μετὰ μίαν ἡμέραν ἀποπλέουσιν εἰς Αγκώνας τῆς Ιταλίας.

Δάγμαρ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἡμετέρου βασιλέως ἡράκλωντον διάδοχον τοῦ Ρωσικοῦ θρόνου Νικόλαου.

*Ἐπισφραγίζοντες τὰς εἰδήσεις τῆς δεκαπενθυμερίας ταύτης, ἀναγγέλλομεν ἀπόπειραν διορθωνίας, ἀποτυγχανούσας επικρίσεις, κατά τοῦ Κ.Α. Κουμουνδούρου.